

Arrest

nr. 230 129 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben jij een Afghaanse Pashtun afkomstig uit Naseri, een dorp in het district Doshi in de provincie Baghlan.

De madrassa waar jij school liep werd gefrequenteerd door de taliban die er kwam preken over de jihad. Op een dag kwam de taliban naar de madrassa en werden jij en zes andere jongens onder dwang meegenomen naar Dand-e Ghuri alwaar jullie getraind werden. Na een week werd een operatie uitgevoerd tegen de taliban en kon je van deze situatie gebruik maken om te vluchten. Je vertrok te voet en kwam terecht bij een koeienstal waar je hebt overnacht. De volgende dag heeft de eigenaar van de stal jou naar huis gebracht.

Nadat je thuis alles had verteld, besloten jouw ouders dat je het land moest verlaten. Je vatte jouw reisweg aan omstreeks eind februari 2018. Via Iran reisde je naar Turkije alwaar je meermaals zonder succes de grens met Bulgarije probeerde over te steken. Uiteindelijk ben je middels een zeven dagen durende boottocht vanuit Turkije naar Italië gegaan. Vanuit Italië ben je met de trein en via Frankrijk naar België gekomen. Je kwam in België aan op 12 augustus 2018 en je diende de volgende dag een beschermingsverzoek in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van jouw verzoek legde je de volgende stukken voor: jouw taskara (o) en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van de beschikbare informatie in jouw dossier moet evenwel worden vastgesteld dat je de door jou ingeroepen asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de beschikbare informatie die aan jouw administratief dossier werd toegevoegd aantoont dat rekrutering van minderjarigen door opstandelingen zich weliswaar voordoet, maar nog steeds uitzonderlijk is en bovendien in hoofdzaak tot bepaalde gebieden beperkt blijft. Er wordt geen rapportering over (groeps)ontvoeringen van minderjarigen vermeld inzake jouw district of zelfs voor de gehele provincie Baghlan. Het toepassen van dwang, althans op de manier zoals jij deze hebt omschreven binnen jouw asielrelaas, komt hierbij evenmin overeen met de handelingswijze die in realiteit doorgaans wordt gevolgd. Je gaf aan dat de taliban hoogstens één tot drie keren kwamen preken naar de madrassa waar je schoolliep (zie infra). Daarna namen ze zonder meer jou en zes anderen onder dwang mee (CGVS p. 21, 23). Deze totstandkoming van een de facto nachtelijke groepsontvoering, van nota bene tegenstrubbelende kinderen die uit hun slaap werden gewekt, kan maar weinig overtuigen. Rekening houdend met de gekende landeninformatie kan immers verwacht worden dat de taliban zowel structureler als doortastender tewerk zou zijn gegaan, temeer omdat nergens uit jouw verklaringen kan blijken dat er een reden zou geweest zijn waarom ze net jou en de andere zes jongens in het bijzonder zouden willen rekruteren. Zo moet uit jouw verklaringen ook blijken dat voor de groepsontvoering nooit iemand van jouw familie werd benaderd inzake een eventuele rekrutering, noch werd er op enig andere wijze druk gezet om jouw indiensttreding te faciliteren (CGVS p. 24). De groepsontvoering zoals jij die hebt aangehaald kwam dus als het ware uit de lucht gevallen, hetgeen de plausibiliteit ervan ernstig ondermijnt, zeker wanneer de beschikbare landeninformatie in rekening wordt gebracht. Waar jouw stelling als zou gedwongen rekrutering via (groeps)ontvoering vaak voorkomen in jouw regio op zich reeds erg twijfelachtig is, kan vervolgens ook worden afgevraagd waarom jouw ouders je (in die gegeven context) naar de madrassa bleven sturen, ook nadat je hen op de hoogte had gebracht van de preken die de taliban kwam geven (CGVS p. 25).

Je slaagde er bovendien niet in om de twijfelachtige plausibiliteit te counteren met overtuigende verklaringen. Naast het feit dat het van een aanzienlijk toeval getuigt dat net jij werd meegenomen, ofschoon er in de madrassa 160 tot 170 studenten (waarvan 50 tot 60 jongens van jouw leeftijd) school liepen, waren jouw verklaringen zeer oppervlakkig, weinig doorleefd en maken zij niet aannemelijk dat je een week bij de taliban hebt doorgebracht, hetgeen ontegensprekelijk een traumatische gebeurtenis zou zijn geweest (CGVS p. 11, 21, 24). Het meest frappante element dat jouw geloofwaardigheid ondermijnt is evenwel het gegeven dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over de komst van de taliban en met name over hoeveel keer zij naar de madrassa waren gekomen. Tijdens het vrije relaas gaf je, zonder verdere duiding, aan dat de taliban twee keer per week kwam (CGVS p. 21). Wanneer even later vragen werden gesteld om duidelijkheid te krijgen over het precieze verloop en er meer bepaald gevraagd werd of de taliban dan pas voor het eerst was gekomen naar de madrassa een week voor je werd meegenomen antwoordde je plots: "Maar één keer zijn ze gekomen voor we werden meegenomen." Vervolgens bevestigde je de stelling dat ze éénmalig kwamen preken en dat ze de week

erna zijn gekomen om jou en zes anderen te ontvoeren. Om elk misverstand uit de weg te ruimen werd er nog gevraagd of het dan correct was dat de taliban in totaal twee keer in de madrassa was geweest, één keer om te preken en één keer om jou mee te nemen. Je repliceerde hierop: "Ja. Dus de eerste keer dat ze kwamen heb ik dat thuis verteld. En dan tweede keer werden we meegenomen." (CGVS p. 22) De antwoorden die je gaf laten aldus geen ruimte voor interpretatie. Op het einde van het onderhoud werd je geconfronteerd met jouw dvz-verklaringen waar je ook had verteld dat de taliban twee keer per week kwam naar de madrassa. Na deze confrontatie stelde je opnieuw: "Ze zijn twee weken gekomen. En in elke week zijn ze twee keer gekomen." Vervolgens gaf je aan dat de taliban in totaal vier keer naar de madrassa kwam (CGVS p. 26). Er kan niet genoeg worden benadrukt dat de taliban en hun bezoeken aan de madrassa in deze een absoluut kernelement vormen. Dat je er kennelijk niet in slaagt om over een dergelijk voor de hand liggend aspect coherente verklaringen af te leggen toont dan ook verder aan dat er aan jouw relaas geen geloof kan worden gehecht. Het gegeven dat je middels jouw advocaat post factum nogmaals één versie herhaalt ten koste van de andere kan de tegenstrijdigheid evenmin rechtzetten (cfr. e-mail advocaat d.d. 07/06/2019).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat het beperkte en weinig complexe relaas dat door jou naar voor werd gebracht niet kan overtuigen. Zo kan jouw persoonlijke vervolging niet worden aangenomen en dient er bijgevolg te worden gesteld dat aan jou de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet niet kan toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat evenwel na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zo blijkt uit de elementen voorhanden in jouw dossier nergens dat jij fysiek of mentaal minder in staat zou zijn om het willekeurig geweld te ontlopen. Gezien jouw herkomst uit een zeer ruraal dorp kan voorts evenmin worden aangenomen dat jij omwille van de geografische nabijheid van potentiële doelwitten een verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld zou lopen. De concrete incidenten die je hebt aangereikt dateerden bovendien al van verschillende jaren terug, hetgeen indicatief is voor de omvang van het willekeurig geweld in jouw eigen regio. De meest concrete incidenten die je benoemde, zo kan worden afgeleid uit jouw verklaringen, deden zich bovendien niet voor in jouw eigen dorp (CGVS p. 17-18). Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het op dit moment goed gaat met jouw ouders die nog altijd thuis wonen (CGVS p. 7). Deze vaststellingen zijn dan ook indiceren dan ook verder dat er in jouw hoofde geen persoonlijke omstandigheden die er op wijzen dat jij specifiek geraakt wordt door het willekeurig geweld in Baghlan.

De documenten die je hebt ingediend vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzen. Geen van de documenten die hebt ingediend - met name jouw taskara en een enveloppe - houden immers verband met de door jouw ingeroepen persoonlijke asielmotieven. Aan de gegevens die werden opgenomen in de desbetreffende documenten wordt op heden niet getwijfeld door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker omschrijft wat zich aandient als een enig middel als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, zoals geïnterpreteerd door artikelen 195, 197, 198, 199, 2013, 214, 215, 216, 217, 218, 219 van The handbook on procedures and criteria for determining refugee status, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, van artikel 22bis van het Grondwet, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoeker wijst op artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt dat niet correct rekening gehouden werd met zijn specifieke profiel en de relevante informatie. Verweerder hanteert volgens hem steeds de voor hem meest nadelige interpretatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat in verzoekers district en provincie geen (groeps)ontvoeringen van minderjarigen worden gerapporteerd, wijst verzoeker op een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in april 2019. In dit arrest werd de vluchtelingenstatus toegekend aan twee minderjarigen uit verzoekers provincie die zich beriepen op het risico om gerekruteerd te worden door de taliban.

In zoverre verweerder stelt dat het toepassen van dwang, op de wijze zoals omschreven door verzoeker, niet overeenstemt met de praktijk die doorgaans wordt gevolgd, wijst verzoeker erop dat de door verweerder zelf gehanteerde rapporten zijn verklaringen bevestigen. Ter staving, wijst verzoeker op zijn verklaringen bij het CGVS en op verschillende bronnen, waaronder enkele die door verweerder zelf worden gebruikt, waaruit blijkt dat de taliban jongeren rekruteren in de madrassa's. Verzoekers provincie ligt in het noorden van Afghanistan, alwaar rekrutering blijkens informatie geschied via de madrassa's. Vervolgens benadrukt verzoeker dat, in tegenstelling met wat verweerder beweert, er geen druk op verzoekers familie moest worden uitgeoefend om hem te bereiken. Uit de informatie blijkt dat ouders vaak claimden niet op de hoogte te zijn van de door de taliban gegeven militaire training van hun kinderen. Verder is de meerderheid van de door de taliban gerekruteerde jongeren van dezelfde leeftijd als verzoeker. De taliban traint deze jongeren om wapens te gebruiken, zoals verzoeker uitlegde. Jonge Pashtuns uit rurale gebieden die onder de controle van de taliban staan, net als verzoeker, lopen nog meer risico op rekrutering.

Dat rekrutering van jongeren in de madrassa's 's nachts niet kan plaatsvinden, blijkt volgens verzoeker nergens uit de informatie van verweerder.

Voorts betekent het gegeven dat verzoeker niet kon verklaren waarom net hij en zes anderen werden gerekruteerd niet dat verzoeker liegt. Deze vraag is eenvoudigweg niet te beantwoorden. Dit soort rekruteringen gebeurt vaak en jongeren worden vaak per groep gerekruteerd.

Verzoeker had voorts geen andere keuze dan naar de madrassa te blijven gaan, ook nadat hij zijn ouders inlichtte over het feit dat de taliban daar kwamen spreken. De taliban zijn zeer aanwezig in het dorp en oefenen druk uit om ervoor te zorgen dat de jongeren Koranlessen volgen. Zij leiden de regio, bevelen de mensen en heffen zelfs belastingen. Verzoeker wijst op algemene informatie.

Verzoeker bevestigt dat de taliban in totaal vier keer naar de madrassa kwamen. Twee keer per week de laatste twee weken kwamen zij naar de madrassa. Na hun vierde bezoek namen ze verzoeker mee. Dit verklaarde verzoeker spontaan bij zowel de DVZ als het CGVS. Op de vragen die hierover werden gesteld bij het CGVS, begreep de tolk verzoeker niet. Het is door dit misverstand dat de tegenstrijdigheid is ontstaan. Verder benadrukt verzoeker dat het CGSV hem slechts op één tegenstrijdigheid kon betrappen. Deze kan niet volstaan om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen. Verzoeker wijst op de inhoud van het voormelde Handboek van UNHCR. Eveneens wijst hij op een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin een minderjarige werd erkend als vluchteling. *“Gezien de jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen (15 jaar oud), het feit dat hij nooit naar school was geweest (met uitzondering van de koranlessen die hij heeft gevolgd - CGVS, p.7), het feit dat hij niet goed kon lezen of schrijven, en het feit dat hij uit een boerenfamilie kwam, heeft het CGVS zijn verklaringen te streng geanalyseerd. Het CGVS moest hem het voordeel van de twijfel geven.”*

Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de situatie in Afghanistan in het algemeen en in Baghlan in het bijzonder wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Voorts geeft verzoeker aan een risicoprofiel te vertonen. Hij wijst op een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijt het CGVS dat met zijn risicoprofiel geen rekening werd gehouden. Volgens verzoeker bestaan er in zijner hoofde persoonlijke omstandigheden die het reëel risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. Hij wijst op de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van augustus 2018, op informatie van OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch en op de gezegden van Andrew Gilmour. Eveneens wijst hij erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden aangaf dat verzoeken om internationale bescherming ingediend door Afghanen met voorzichtigheid moeten worden behandeld.

“De afgewezen Afghaanse asielverzoekers zijn teruggestuurd naar Afghanistan door veel EU lidstaten. Dit is een praktijk dat Amnesty International en Human Rights Watch hebben veroordeeld. De Finnish Immigration Services heeft beslist de beslissingen betreffende Afghaanse asielzoekers op de schorsen terwijl zij de tijd nemen om hun beleid toe te passen op de laatste bevindingen van de UNHCR.”

Verder gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan in het bijzonder. Volgens hem blijkt uit objectieve informatie dat aan alle door het CGSV gehanteerde criteria is voldaan. Hij wijst op hetgeen het CGVS stelt in de bestreden beslissing en op de inhoud van enkele Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld in februari en mei 2019. Voorts citeert hij uit informatie van EASO die dateert van medio 2019. In dit kader benadrukt verzoeker dat het aantal burgerslachtoffers blijft toenemen, hetgeen erop wijst dat burgers niet enkel bijkomende schade vormen. Eveneens citeert verzoeker uit informatie van UNAMA en van de Australische regering. Verzoeker betoogt verder:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Baghlan moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook moet met kwalitatieve factoren, waar onder o. a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers.

Over dit onderwerp, volgens het CGVS, «Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie » (bestreden beslissing, p.4). In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, vlucht de meerderheid van de burgers afkomstig uit Baghlan naar andere afghaanse regio's”.

In deze wijst verzoeker op informatie van UNOCHA.

Verzoeker concludeert:

“In tegenstelling met de beslissing van de verwerendepartijseenterugkeervoor Z.K.N. (...) helemaal niet mogelijk, in het bijzonder gezien zijn kwetsbare profiel, omdat Baghlan niet veilig voor minderjarigen en zeer jonge mannen is. Eencomplete en grondigelezing van de verschillende informatie aangaande de situatie in dezeregio, zou UwRaaderkent op zijnminstdat de bestredenbeslissing de risico's die verzoeker loopt in geval van terugkeer in Afghanistan, niet voldoendeanalyseert werden.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoeker wijst nog op rechtspraak over artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie bij het onderhavige verzoekschrift (bijlagen 3-16).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt niet concreet hoe hij artikel 3 van het IVRK en artikel 22bis van de Grondwet *in casu* geschonden acht.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Derhalve wordt de schending van de twee voormelde bepalingen door verzoeker niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Betreffende het verwijt dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient voorts te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

3.4. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat aan de in verzoekers hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen tegemoet gekomen werd, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert ter weerlegging van de voormelde motieven. Hij toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze met zijn profiel als minderjarige onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Evenmin maakt hij aan de hand van concrete elementen of argumenten aannemelijk dat of hoe dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de inhoud van de stukken van het dossier. Verder toont hij niet concreet aan dat of op welke wijze dit de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, de bestreden motivering en de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het

devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban.

Dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de oprechtheid van deze verklaarde vrees worden ondergraven door verzoekers handelswijze na aankomst in Europa. Blijkens verzoekers verklaringen vertoefde hij namelijk reeds enkele weken in Europa alvorens hij zich in België wendde tot de asielinstanties. Zo verklaarde verzoeker dat hij, vooraleer hij in België toekwam op 12 augustus 2018, vier of vijf dagen in Frankrijk verbleef. Voorheen verbleef hij blijkens zijn verklaringen reeds vijf of zes dagen in Italië (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32). Uit de hit EUODAC in het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker aldaar minstens enkele dagen langer moet hebben verbleven aangezien zijn vingerafdrukken in Italië reeds werden genomen op 26 juli 2018. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en gedurende een aantal weken talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat *prima facie* een aantal twijfels rijzen bij verzoekers verklaarde herkomst van en profiel van boerenzoon in het dorp Naseri in het district Doshi in de provincie Baghlan. Zo legde hij, wanneer hij ondervraagd werd over zijn leven aldaar, vage en ondoorleefde verklaringen af. Gevraagd wat hij er deed vooraleer hij naar de madrassa ging, antwoordde hij namelijk: “Ik deed niets”. Gevraagd wat hij hiermee bedoelde, gaf hij aan dat hij gewoon thuis hielp met zijn ouders, eten bracht naar zijn vader en niets anders deed. De hulp aan zijn ouders zou daarbij hebben bestaan uit water halen en de afwas doen en “Enkel dit” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.8). Later beweerde verzoeker echter dat hij daarnaast zijn vader hielp bij diens activiteiten als landbouwer, dat hij zijn vader vergezelde wanneer deze de oogst ging verkopen op de woensdagmarkt en dat hij ook de dieren verzorgde (*ibid.*, p.9-10). Ondanks deze laatste verklaringen en hoewel verzoeker eveneens aangaf dat de oogst werd opgeslagen in hun eigen woning, bleek verzoeker in dit kader daarenboven niet te weten wat er wanneer werd gezaaid en geoogst. Evenmin wist hij welke producten er werden gezaaid (*ibid.*, p.10). Verder is het markant dat verzoeker niet bij machte bleek om aan te geven naar waar de verharde weg die gesitueerd was in zijn woonplaats leidde. Daarenboven wist hij ook niet hoe deze weg noemde (*ibid.*, p.15-16). Ook de naam van de reguliere school in zijn regio moest hij, hoewel hij in de madrassa les volgde met een veelheid aan leeftijdsgenoten, schuldig blijven (*ibid.*, p.16). De namen van de bruggen over de nabijgelegen rivier, wist verzoeker evenmin (*ibid.*, p.17). Voorts had verzoeker het over een aardbeving die in de regio plaatsvond doch kon hij deze, wanneer hierover werd doorgevraagd, in het geheel niet situeren in de tijd (*ibid.*, p.19). Dergelijke lacunes in de kennis die verzoeker vertoont omtrent het leven in het dorp waar hij als boerenzoon en tot zijn zestiende zou zijn opgegroeid, vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Daarbij kan worden opgemerkt dat de taskara in het administratief dossier geen gegevens bevat die hieraan afbreuk kunnen doen.

Verzoeker stelt te zijn onderworpen aan en te vrezen voor een gedwongen rekrutering vanwege de taliban. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat uit de voorliggende landeninformatie, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een minderjarige te zijn en aanwezig te zijn in verzoekers zelfverklaarde regio van herkomst zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een daadwerkelijk en concreet risico om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban en tot het bestaan, om deze reden, van een nood aan internationale bescherming. Verzoeker dient het bestaan van dergelijke nood aan internationale bescherming bijgevolg *in concreto* aannemelijk te maken en kan te dezen niet volstaan met een verwijzing naar de beschikbare landeninformatie.

In het kader van de voormelde, door verzoeker aangevoerde vrees, wordt in de bestreden beslissing daarbij met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan worden opgemerkt dat de beschikbare informatie die aan jouw administratief dossier werd toegevoegd aantoont dat rekrutering van minderjarigen door opstandelingen zich weliswaar

voordoet, maar nog steeds uitzonderlijk is en bovendien in hoofdzaak tot bepaalde gebieden beperkt blijft. Er wordt geen rapportering over (groeps)ontvoeringen van minderjarigen vermeld inzake jouw district of zelfs voor de gehele provincie Baghlan. Het toepassen van dwang, althans op de manier zoals jij deze hebt omschreven binnen jouw asielrelaas, komt hierbij evenmin overeen met de handelingswijze die in realiteit doorgaans wordt gevolgd. Je gaf aan dat de taliban hoogstens één tot drie keren kwamen preken naar de madrassa waar je schoolliep (zie infra). Daarna namen ze zonder meer jou en zes anderen onder dwang mee (CGVS p. 21, 23). Deze totstandkoming van een de facto nachtelijke groepsontvoering, van nota bene tegenstrubbelende kinderen die uit hun slaap werden gewekt, kan maar weinig overtuigen. Rekening houdend met de gekende landeninformatie kan immers verwacht worden dat de taliban zowel structureler als doortastender tewerk zou zijn gegaan, temeer omdat nergens uit jouw verklaringen kan blijken dat er een reden zou geweest zijn waarom ze net jou en de andere zes jongens in het bijzonder zouden willen rekruteren. Zo moet uit jouw verklaringen ook blijken dat voor de groepsontvoering nooit iemand van jouw familie werd benaderd inzake een eventuele rekrutering, noch werd er op enig andere wijze druk gezet om jouw indiensttreding te faciliteren (CGVS p. 24). De groepsontvoering zoals jij die hebt aangehaald kwam dus als het ware uit de lucht gevallen, hetgeen de plausibiliteit ervan ernstig ondermijnt, zeker wanneer de beschikbare landeninformatie in rekening wordt gebracht.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de informatie die hij aanhaalt, en die overigens volledig in dezelfde lijn ligt als de informatie zoals gehanteerd door verweerder, blijkt weliswaar dat de taliban inderdaad jongeren, waaronder Pashtun, rekruteren via de familie, lokale en religieuze netwerken en madrassa's. Dit wordt in de voormelde motivering echter geenszins betwist en doet op generlei wijze afbreuk aan de terechte vaststelling dat het, gelet op de werkwijze die de taliban daarbij doorgaans hanteren in hun rekruteringsproces, totaal niet aannemelijk is dat zij zomaar uit het niets en midden in de nacht een groep van zeven jongeren, dit geheel tegen hun zin, gewapend en onder dwang zouden hebben ontvoerd. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban dergelijke praktijken zouden hanteren bij het rekruteren van jongeren; laat staan dat zij dit zouden doen in verzoekers regio van herkomst. Verzoeker reikt aldus geen informatie aan die aan de voormelde motivering afbreuk zou kunnen doen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Waar jouw stelling als zou gedwongen rekrutering via (groeps)ontvoering vaak voorkomen in jouw regio op zich reeds erg twijfelachtig is, kan vervolgens ook worden afgevraagd waarom jouw ouders je (in die gegeven context) naar de madrassa bleven sturen, ook nadat je hen op de hoogte had gebracht van de preken die de taliban kwam geven (CGVS p. 25).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Indien zowel verzoeker als zijn ouders werkelijk gekant waren tegen een toetreding van verzoeker tot de taliban en vreesden voor een gedwongen toetreding, is het niet plausibel dat verzoeker, met toestemming van zijn ouders, naar de madrassa bleef gaan met de loutere instructie dat hij moest *“luisteren maar niet meegaan”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.25). Dat hij geen andere keuze zou hebben gehad dan naar de madrassa te blijven gaan, mist in dit kader iedere ernst. Aangezien verzoekers vader erin slaagde om zijn vertrek op amper één nacht te regelen, kan niet worden ingezien waarom deze stap niet eerder werd ondernomen teneinde het risico op een gedwongen rekrutering van verzoeker weg te nemen nadat de taliban naar de madrassa kwamen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Je slaagde er bovendien niet in om de twijfelachtige plausibiliteit te counteren met overtuigende verklaringen. Naast het feit dat het van een aanzienlijk toeval getuigt dat net jij werd meegenomen, ofschoon er in de madrassa 160 tot 170 studenten (waarvan 50 tot 60 jongens van jouw leeftijd) school liepen, waren jouw verklaringen zeer oppervlakkig, weinig doorleefd en maken zij niet aannemelijk dat je een week bij de taliban hebt doorgebracht, hetgeen ontegensprekelijk een traumatische gebeurtenis zou zijn geweest (CGVS p. 11, 21,24).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal biedt hij namelijk geen verklaring voor het gegeven dat net hij, hoewel hij geen bijzonder profiel vertoonde doch integendeel een eenvoudige boerenzoon geweest zou zijn, samen met nog zes andere personen werd meegenomen. Voorts weerlegt noch betwist verzoeker de terechte vaststelling dat hij blijkens de voormelde passages in de notities van het persoonlijk onderhoud over zijn ontvoering door en verblijf bij de taliban zeer oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Het meest frappante element dat jouw geloofwaardigheid ondermijnt is evenwel het gegeven dat je tegenstrijdige verklaringen aflegde over de komst van de taliban en met name over hoeveel keer zij naar

de madrassa waren gekomen. Tijdens het vrije relaas gaf je, zonder verdere duiding, aan dat de taliban twee keer per week kwam (CGVS p. 21). Wanneer even later vragen werden gesteld om duidelijkheid te krijgen over het precieze verloop en er meer bepaald gevraagd werd of de taliban dan pas voor het eerst was gekomen naar de madrassa een week voor je werd meegenomen antwoordde je plots: "Maar één keer zijn ze gekomen voor we werden meegenomen." Vervolgens bevestigde je de stelling dat ze éénmalig kwamen preken en dat ze de week erna zijn gekomen om jou en zes anderen te ontvoeren. Om elk misverstand uit de weg te ruimen werd er nog gevraagd of het dan correct was dat de taliban in totaal twee keer in de madrassa was geweest, één keer om te preken en één keer om jou mee te nemen. Je repliceerde hierop: "Ja. Dus de eerste keer dat ze kwamen heb ik dat thuis verteld. En dan tweede keer werden we meegenomen." (CGVS p. 22) De antwoorden die je gaf laten aldus geen ruimte voor interpretatie. Op het einde van het onderhoud werd je geconfronteerd met jouw dvz-verklaringen waar je ook had verteld dat de taliban twee keer per week kwam naar de madrassa. Na deze confrontatie stelde je opnieuw: "Ze zijn twee weken gekomen. En in elke week zijn ze twee keer gekomen." Vervolgens gaf je aan dat de taliban in totaal vier keer naar de madrassa kwam (CGVS p. 26). Er kan niet genoeg worden benadrukt dat de taliban en hun bezoeken aan de madrassa in deze een absoluut kernelement vormen. Dat je er kennelijk niet in slaagt om over een dergelijk voor de hand liggend aspect coherente verklaringen af te leggen toont dan ook verder aan dat er aan jouw relaas geen geloof kan worden gehecht. Het gegeven dat je middels jouw advocaat post factum nogmaals één versie herhaalt ten koste van de andere kan de tegenstrijdigheid evenmin rechtzetten (cfr. e-mail advocaat d.d. 07/06/2019)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. In zoverre hij tracht te laten uitschijnen dat hij verkeerd zou zijn begrepen door de tolk, dient vooreerst te worden gewezen op artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Blijkens de stukken in het administratief dossier vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker formuleerde vervolgens geen enkele opmerking over de tolk of enig misverstand aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij beperkte zich ertoe één versie, met name de uiteindelijke, van zijn bij het CGVS afgelegde verklaringen te bevestigen, zonder enige opmerking te formuleren omtrent zijn overige gezegden. Hiermee doet hij echter geenszins afbreuk aan de weergave in de notities van het persoonlijkheid van deze overige gezegden, noch aan strijdigheid van zijn uiteindelijke verklaringen met deze overige gezegden. Voor het overige formuleerde verzoeker geen opmerkingen omtrent de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg wordt hij geacht met deze inhoud in te stemmen, kan hij deze heden niet aanvechten en kan de blote bewering dat hij mogelijks verkeerd werd begrepen door de tolk niet worden aanvaard. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS bij de aanvang aangaf geen bezwaar te hebben tegen de tolk en de tolk goed te begrijpen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). In de loop van het persoonlijk onderhoud en in de voormelde passages van dit onderhoud, maakte verzoeker bovendien geen melding van enig probleem inzake de vertaling of communicatie. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker daarenboven eenduidig aan de tolk goed te hebben begrepen (*ibid.*, p.26). Bovendien zijn verzoekers verklaringen in de voormelde passages in de notities van het persoonlijk onderhoud zodanig duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar dat het vermeende misverstand geheel niet kan worden aangenomen. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker, ook als jeugdig en laaggeschoold persoon, te verwachten dat hij coherente verklaringen zou afleggen omtrent het aantal bezoeken van de taliban aan de madrassa voorafgaand aan zijn beweerde ontvoering.

Een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, vormt overigens het gegeven dat hij zich bij het CGVS initieel vergiste over het moment van de dag waarop het kamp werd aangevallen en waarop hij kon ontsnappen aan de taliban. Aanvankelijk gaf hij namelijk aan dat dit 's middags geschiedde, om dit vervolgens te corrigeren en aan te geven dat dit 's nachts plaatsvond (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.21).

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker zou hebben besloten om de dag na zijn ontsnapping en in afwachting van het regelen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst terug te keren naar zijn eigen woning (*ibid.*, p.24). Deze woning lag namelijk in het dorp van waaruit verzoeker slechts een week tevoren gedwongen werd meegevoerd door de taliban, volgens verzoekers eigen verklaringen hadden de taliban het in dit dorp voor het zeggen en redelijkerwijze viel te verwachten dat de taliban hem na zijn ontsnapping in zijn eigen woning het eerst zouden komen zoeken.

Bovendien is het, zo verzoeker werkelijk werd gevisieerd door de taliban, in het geheel niet geloofwaardig dat zijn ouders en zijn zus nog in hetzelfde dorp bleven wonen. Zij konden zich namelijk aan ernstige repercussies van de taliban verwachten. Dat verzoekers naaste familieleden vervolgens, sedert verzoeker Turkije verliet, geen verdere, ernstige problemen zouden hebben gekend met de

taliban, is evenmin geloofwaardig. Verzoeker gaf echter aan dat zijn vader, moeder en zus het goed stellen (*ibid.*, p.6-7).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas. Derhalve toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ten aanzien van de taliban.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en ter weerlegging van de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing wijst op verschillende Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan nog worden opgemerkt dat hij met deze verwijzing geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in jouw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker slaagt er niet in om de voormelde motieven te ontkrachten. De informatie die verzoeker bijbrengt en citeert stemt namelijk grotendeels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder.

Dat er willekeurig geweld plaatsvindt in verzoekers land en regio van herkomst betreft dan ook een gegeven dat in casu niet wordt betwist. Dit kan echter enkel aanleiding geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader blijkt uit de voorliggende landeninformatie, waaronder de informatie van EASO van medio 2019, dat Baghlan, verzoekers provincie, hoewel de veiligheidssituatie er de voorbije jaren op is achteruit gegaan en de taliban in bepaalde delen van de provincie een actieve aanwezigheid hebben, behoorde tot de relatief kalme provincies in het noorden van Afghanistan. In 2018 vielen er in de gehele provincie op een totaal van bijna een miljoen inwoners 261 burgerslachtoffers (hetgeen neerkomt op 27 per 100.000 inwoners), waarvan 68 dodelijke. UNOCHA plaatst verzoekers district daarbij niet in de twee zwaarste categorieën in de schaal van de ernst van het conflict die is gebaseerd op drie indicatoren: gewapende strijd en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en de mate waarin het geweld de inwoners ertoe aanzet de regio te verlaten. Van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 vonden in de gehele provincie 131 aan de opstandelingen gerelateerde incidenten plaats, wat neerkomt op 2,2 incidenten per week. Het geweld zette in het jaar 2018 slechts 287 personen ertoe aan om verzoekers district te verlaten. In de eerste twee maanden van 2019 waren dit er 70. De conclusie van EASO luidt dan ook dat, rekening houdend met de indicatoren, er in verzoekers provincie wel willekeurig geweld plaatsvindt

doch dat de mate van dit geweld niet hoog is en dat, bijgevolg, een hogere graad van individuele elementen aangetoond moeten worden om aan te tonen dat een burger die terugkeert naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Aldus rijst de vraag of jij persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat evenwel na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zo blijkt uit de elementen voorhanden in jouw dossier nergens dat jij fysiek of mentaal minder in staat zou zijn om het willekeurig geweld te ontlopen. Gezien jouw herkomst uit een zeer ruraal dorp kan voorts evenmin worden aangenomen dat jij omwille van de geografische nabijheid van potentiële doelwitten een verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld zou lopen. De concrete incidenten die je hebt aangereikt dateerden bovendien al van verschillende jaren terug, hetgeen indicatief is voor de omvang van het willekeurig geweld in jouw eigen regio. De meest concrete incidenten die je benoemde, zo kan worden afgeleid uit jouw verklaringen, deden zich bovendien niet voor in jouw eigen dorp (CGVS p. 17-18). Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het op dit moment goed gaat met jouw ouders die nog altijd thuis wonen (CGVS p. 7). Deze vaststellingen zijn dan ook indiceren dan ook verder dat er in jouw hoofde geen persoonlijke omstandigheden die er op wijzen dat jij specifiek geraakt wordt door het willekeurig geweld in Baghlan.” Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op zijn leeftijd. Reeds hoger werd echter vastgesteld dat uit de voorliggende informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven een minderjarige te zijn en aanwezig te zijn in verzoekers zelfverklaarde regio van herkomst zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Waar verzoeker ook in dit kader wijst op enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient tot slot andermaal te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Te dezen blijkt overigens duidelijk dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst berust op andere en recentere landeninformatie dan de in de door verzoeker aangehaalde arresten gedane analyse.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT